

Každý domov je Betlém

Kdybyste si mohli vybrat nějakou historickou událost a směli ji zažít na vlastní oči, která by to byla? Tak nějak zněje mnohokrát jedna z otázek v při interview.

Myšlenka vcítit se do konkrétní události není nic nového, už třeba Ignác z Loyoly v 16. století doporučoval, abychom při rozjímání nad Písmem svatým pouze abstraktně nepřemýšleli, ale živě si představovali, že se osobně účastníme dané biblické scény.

Nejlepší představivost mají zřejmě děti. A jedna z nejpřitažlivějších scén dětského světa jsou Vánoce. Byla by škoda, kdyby si děti u slova „Vánoce“ vybavily jen stromek a dárky. Naštěstí tu máme například zvyk stavění betlémů, který připomíná originální příběh Vánoc. S nápadem postavit „živý betlém“ a prožít na vlastní kůži původní atmosféru oné noci přišel svatý František z Assisi. V roce 1223 zinscenoval pro veřejnost v jedné maštali kulisy z Ježíšova narození: chudý manželský pár u jeslí (krmelce pro dobytek), v pozadí volek a osel...

Zkusme si to tiché a skromné prostředí na chvíli představit: Nevyčnívá tam vůbec pocit bídy či dokonce beznaděje, všechno totiž prozařuje čistá radost z právě narozeného Dítěte!

Ve filmu Klára a František, který v roce 2007 natočil italský režisér Fabrizio Costa, je jedna zajímavá epizoda: František se - ještě s jedním spolubratrem - právě vrátil mezi své následovníky po dlouhé cestě do Palestiny, kde se dokonce setkal se sultánem a marně se snažil přesvědčit křesťáky a muslimy k ukončení bojů o Svatou zemi. Když se ho ostatní mniši ptají na zážitky z cest, František odpovídá: „Naše cesta do Svaté země byla dlouhá. Ale Bůh nám ukázal, že dlouhé cesty nejsou třeba. Protože všechny jeho krajiny jsou svaté. Každý domov je Betlém, každé město je Jeruzalém.“

Tyto Vánoce zazněly tyto myšlenky ve dni Hodu Božím vánočním.

Takže přeji vám, už do roku nového, abyste měli jako svatý František touhu prožívat letos originálně a co nejvíce autenticky úžasný zážitek oné betlémské noci a přenášet ho do všedných „nevánočních“ dní.

o. Ján Čukáš